

VÖRÖS Anna

Vadoma meglátogat

nem beszélt sokat. csak ha kérdezték, arra válaszolt. mindig annyit, amennyi éppen szükséges, és amennyit a másik elbírt. ritkán kérdezett. sokszor meghívtam magamhoz, olyankor mindig megkínáltam mindennel, amivel csak tudtam. sosem mondta, mit szeret és mit nem szeret. nem tudom, miért, de úgy éreztem, szükségem van Vadomára. jól esett őt látnom, ahogy ült a konyhában a kis kétszemélyes asztalomnál. a lába nem érte el a földet a magas székről. Vadoma pedig hálás volt, örült hogy meghívtam magamhoz, és helyet kínáltam, ha más éppen nem volt.

magától sosem jött. ha nem kerestem, nem keresett. ha felhívtam, mindig felvette a telefont. ha nem hívtam, ő sem hívott. ha kérdeztem, válaszolt. ha megöleltem, megölelt. ha nem kérdeztem, nem kérdezett, ha nem öleltem meg, ő sem engem. ha mosolyogtam, ő akkor sem mosolygott vissza.

Vadoma végre megint nálam van, a konyhában ülünk. hírek mennek a tévében, nem szoktam bekapcsolni, most úgy maradt, a hírmondó száraz hangon sorol a nappaliban. azt darálja, hogy valahol megint sokan. egy tömeg, és hogy gyerekek is voltak köztük. hogy az emberek rohantak, ahogy tudtak. most felvételt is mutatnak. mobillal vették fel. forduljon el, aki nem bírja. megrázó felvételek következnek, és a bemondó most felnéz a szövegből. izzad a homloka, meleg van, kánikula van, ilyenkor kinn kellene lenni a szabadban, az erdőben, ilyenkor nem szabadna tévét nézni, nem szabadna benn lenni, menni kellene, akárhová. csak ne itt. és ne így. távoli város, a nevében kettő pé-vel, Aleppo. vágás, most a felvétel következik.

Vadoma akkor csak mered a nappali felé, nem tudom, mit tegyek. hogy rohanjak a tévéhez és nyomjam ki, mondjam azt, hogy Vadoma ezt te ne lássad, ezt neked ne. hogy borzasztó házigazda vagyok, anyázok magamban, tejőég, szegény lány, azt sem tudja hol van, milyen nyelven szól a hírmondó, csak mondja a borzalmat fakó hangon, mert nem az ő országa, nem az ő városa, nem az övé, semmi, csak a pénz amit azért kap, hogy azt mondja most megrázó felvételek jönnek. hogy neki mindegy mit mond be, onnan, abból a székéből ezek csak szavak amiket felmond, végzi a munkáját, ez nekem miért fáj, jut eszembe.

Vadomának ezt nem szabadna látnia. Vadoma nézi, nézi, szinte issza a képeket. fogalmam sincsen, mit tegyek. már minden mozdulat erőltetetté és kínossá válik, már nincs visszaút, ezt választottam, hogy csak ülök itt és sandítok Vadomára. gyűrögetem a terítő szélét. most mondani kellene valamit. megölelni. megsimogatni a kezét. a keze nincs az asztalon, az ölében van. azt mondani biztos meleged van, vedd le a fejkendőt. sosem veszi le, pedig én is lány vagyok, előttem letehetné. biztos megsül alatta. milyen színű lehet a haja. mondani kellene akármit.

ne félj, mindjárt vége lesz a háborúnak. minek mondjam, nem rajtam múlik, mikor lesz vége, ha vége lesz. honnan tudnám mikor lesz vége. megértelek, hogy is érthetnélek meg, nem én gyalogoltam le mérföldeket, és nem én hajóztam át egy tengert egy rossz csónakkal és hamis mentőmellényben. nehéz lehet most neked, hát persze hogy kurvanehez lehet, ezt sem szabad mondani. a terítőt szétgyűröm. a legmagasabb fokú terrorellenes felkészültség, mondja a hírmondó és figyel a tökéletes artikulációra. a dupla „r” után nehéz a dupla „l”. évekig kell

gyakorolniuk, hogy a szavak pörgősen, gyorsan és érthetően hangozzanak el. és én mi a fenét mondjak.

nem kellene ezt néznünk, talán ez lenne a legjobb, mert benne van, hogy nem akartam ezt a nappalimban, nem akartam, hogy ezt kelljen még Budapesten is hallania, és hogy inkább csináljunk valami mást. itt van egész Budapest. itt volt egész Aleppo.

Vadoma lassan feláll. bámulom őt, nem bírok nem odanézni. mit fog csinálni, mi lesz most. Vadoma odasétál a nappaliba. a léptei nem gyorsak, nem lassúak, normális a tempó. leül a fotelba. előredől. a kezeit összekulcsolva szorítja. mered a tévére, dörren egyet, most mutatják milyen volt egy éve. még azt is mutassák meg, miért is ne. már úgyis mindegy. a szemei tágak mint egy ablak. ha most leülnék vele szemben, látnám az egész lelkét. a szája pengére összeszorítva, egy hang se jöhet ki. meg sem merne mukkanni, Vadoma egyébként is alig szólal meg.

nincs mit tennem. kifogytam a magyarázatokból, abból, hogyan kellene most viselkedni, odamenjek, ne menjek, megfogjam a kezét, vagy megöleljem, javasoljak valamit, vagy sem. csak ülök a konyhában, ő meg ül a nappaliban. én csak hallgatom a tévét, elég ennyi is, ő megbabonázva mered rá. már nem bírok odanézni sem. Vadoma ül a nappalimban, ül a fotelomban, és a tekintetét erővel szegezi a felvételekre. úgy nézi, mintha muszaj lenne.

lassan pakolni kezdem a tányérokat. összeszedem a szalvétákat. a rántotta egészen jó lett, máskor több fűszer mehet bele. Vadoma nézi a háborús felvételeket. töltök a poharába narancslevet. lesöpöröm a morzsákat, kit érdekel. a tányérokat berakom a mosogatóba. megnyitom a csapot. sokáig folyatom a vizet, arra várok, hogy langyos legyen. nézem a lefolyó rántotta darabkákat. ekkor hallom, hogy Vadoma elsírja magát.

